

Biz Mağaracıyız!

Biz, Eskişehir Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu 100. Yıl Kız Yetiştirme Yurdu öğrencileriyiz. Her şey geçen yıl başladı. Eskişehir Mağara Araştırma Derneği'nden (ESMAD) Selçuk Canbek, çocuklar için kampçılık ve mağaracılık eğitimi düzenleyeceklerini ve istersek katılabileceğimizi söyledi. Daha önce kampçılığı denemiş ve çok hoşlanmıştık ama mağaracılıktan biraz ürktük. Karanlık, ıslak ve çamurlu mağaraları, bir de yaraları düşününce bir kısmımız vazgeçti. Ama çoğumuz, bunu yaşamaya kararlıydık. Bir yıl süren eğitimler sırasında mağaraların nasıl oluştuğunu, düğümleri, ilkyardım uygulamalarını, mağaracılık yaparken kullanılan yöntem ve malzemeleri öğrendik. En önemlisi, mağaracılığın takım çalışması gerektirdiğini ve uyumun önemini anladık. Artık ilk deneyimi yaşamaya hazırdık.

Tarih 27 Mayıs 2006 Cumartesi, saat sabah 7. Heyecanla yataklardan fırlıyoruz. Hızla kahvaltımızı yapıp giyiniyoruz. Acele etmemiz gerekli; çünkü saat 8'de yola çıkacağız. Haftalar önce hazırlanan programa uymak ve herhangi bir gecik-

meye neden olmamak istiyoruz. Malzeme listesini tekrar gözden geçiriyoruz. Unuttuğumuz bir şey yüzünden kampta sıkıntı yaşamak istemiyoruz.

Sabah 8'de buluşma yerinde bütün araçlar hazır. Yola çıkıyoruz. Alpu'da kısa bir çay molası ve-

Alpu'da
çay molasındayız
ve çok mutluyuz.

Kamp
yerimizde
çadırlarımızı
kuruyoruz.

Son
kontroller için
bir araya geldik.

Mağaranın
bulunduğu tepeye
doğru yürüyüşe
başladık.

Molada
Gökçekaya baraj
gölünü yüksekten
izledik.

Çevrede
gördüğümüz
güzel bitkilerden biri
de şakayık.

rip yola devam ediyoruz. Hedefimiz Karacaören Köyü. Eskişehir'in kuzey sınırındaki bu köyün yakınında bulunan Karamağara'ya gideceğiz. Dağlık araziye girdikçe manzara güzelleşiyor. Sarıçam ormanlarının içinden geçerek köye varıyoruz. ESMAD, geçen yıl Karacaören köy okulunun ve lojmanının bakımını yapmış. Bu nedenle ilk iş okula gidiyoruz. Melike öğretmen bizi kapıda karşıyor. Köydeki çocuklarla tanışıp okulu gezdikten sonra kampımızı kuruyoruz. Kamp yeri olarak okul bahçesi seçi-

liyor. Bir grup çadırları kurarken, diğer grup öğle yemeği hazırlıyor. Yemekten sonra mağaraya girecekler hazırlıklara başlıyor. Son kontrollerimizi yapıp yürüyüşe başlıyoruz.

Orman içinden yaklaşık iki kilometre kadar yürüdükten sonra mağaranın bulunduğu tepenin zirvesine varıyoruz. Molada Gökçekaya baraj gölünü 1 km kadar yüksekten izliyoruz. Çevrede bulunan kırmızı çiçekler dikkatimizi çekiyor. Köylülerin "yörük gülü" dedikleri bu kırmızı çiçekli bitkilerin "şakayık" olduğunu öğreniyoruz. Molanın ardından yarım saatlik bir iniş yaparak mağara ağız-

Mağaraya girerken çok heyecanlıydık. Bir süre sonra heyecanımızı unutup çevredeki güzellikleri incelemeye daldık.

Makarna sarkıtlar içi boş, çubuk makarnaya benzeyen saydam yapılarıdır.

Mağarada sütun adı verilen yapılara da rastladık.

Mağaraya girerken kask takmak ve ışık kaynağı kullanmak gerekiyor.

na varıyoruz. Selçuk Canbek, son açıklamaları yapıyor ve bizi üç gruba ayırıyor. Her grup, liderlerinin eşliğinde mağaraya giriyor. Karamağara, adı gibi kapkara bir yer. Eski dönemlerde insanlar bu mağarayı barınak olarak kullandıkları için duvarlar ve tavan, içeride yakılan ateşlerin isinden kararmış.

Birçoğumuz sarkıt ve dikitleri ilk kez görüyoruz. Sarkıt ve dikitler zamanla birleşerek sütun

adı verilen yapılar oluşturmuşlar. Liderlerimiz, bunların mağara tavanından sızan sular sayesinde oluştuğunu söylüyor. Yaşı binlerce yıla varan sütunlardan “makarna sarkıtlara” kadar çok çeşitli oluşumlar arasından geçiyoruz.

Mağaracılığın temel kurallarından biri çevreye zarar vermemek. Bu nedenle gördüğümüz güzellikleri yalnızca izliyor ve dokunmuyoruz. Mağaracılık atasözü haline gelen “Ayak izinden başka bir şey bırakma, anılardan başka bir şey çıkarma, zamandan başka bir şey öldürme” kuralına sıkı sıkıya uyuyoruz.

Liderlerimiz “dönüyoruz” dediklerinde şaşırıyoruz. İçeride zamanın nasıl geçtiğini anlayamadık. Mağaranın ağzında diğer gruplarla buluşup içeride gördüklerimizi paylaşıyoruz. İçeride hiçbir grubun diğeriyle karşılaşmaması bize çok ilginç geliyor. Sonuçta hepimizin farklı yan kollardan ilerlediğini anlıyoruz. Akşam yemeği saatinde kampta olmamız gerektiğinden çıkışa geçiyoruz. Çıkışta karşılaştığımız sıcak ve güneşli hava bizi

Mağaradan çıkıp da güneşle karşılaşmak çok güzel bir duygu.

Akşam yemeği hazırlıkları çoktan başlamış.

Yorucu bir günün sonunda yediğimiz yemeğin ve kamp ateşi başındaki eğlencenin tadına doyamadık.

şaşırtıyor. Dönüş yolunda öncülerimiz, Nazan ve Elif. Yoğun orman dokusunda çok fazla şaşırma- dan kamp yerini buluyoruz. Aldığımız eğitimin ve giderken çevreyi gözlemlemenin yararlarını görü- yoruz. Kamp yerinde bizi sevinçle karşıyorlar. Akşam yemeği hazırlıkları neredeyse bitmiş. Gi- yeceklerimizi değiştirip temizlendikten sonra onla- ra yardım ediyoruz. Yemekte çorba, salata ve ha- rika bir tavuklu bulgur pilavı var.

Geç saatlere kadar kamp ateşi başında şarkı- lar söyleyerek eğleniyoruz. Ateş, zayıflamaya yüz tutarken gökbilim eğitimi başlıyor. Güneyde gör- düğümüz parlak yıldızın aslında yıldız değil, Jüpiter gezegeni olduğunu öğreniyoruz. Büyükayı, Kü- çükayı, Vega, Akrep, Kuğu ve kırmızı rengiyle An- tares belleğimize kazınıyor.

Sabah 7'de bir kısmımız kahvaltı hazırlıklarına başlıyor. Bir süre sonra herkesi kaldırıyoruz. De- nizden 1200 m yükseklikteki kamp yerinde gece serin ama kimse üşümemiş. Kahvaltudan sonra keşif gezisine katılacaklar hazırlanıyor. Komşu köy Otluk'la Karacaören'i birbirinden ayıran bir ki-

lometre derinliğindeki kanyonu tepeden izleyece- ğiz. Dirdop dere, bu kanyonun içinden Sakarya nehrine ulaşıyor. En az bir gün önceki kadar zorlu bir yürüyüşten sonra kanyonu tepeden gördüğü- müz buruna varıyoruz. Yükseklik farkı nedeniyle manzarayı uçaktan izlediğimiz hissine kapılıyo- ruz. Ulaşılması zor yamaçlara yuva yapan büyük siyah kuşların kızıl akbaba olduğunu öğreniyoruz.

Yorgun ama mutlu döndüğümüz kamp yerin- de toplanmaya başlıyoruz. Bir günlüğüne yuvamız olan bu yerden ayrılmak bize çok zor geliyor. Me- like öğretmen ve çocuklara sarılarak veda ediyor- uz. Tekrar gelme sözü veriyoruz.

Dönüş yolunda Alpu'da verdiğimiz çiğbörek molası aylık hüznünü biraz azaltıyor. Geri dönüp çantaları boşaltırken ne kadar yorulduğumuzu an- lıyoruz ama "değer" diye düşünüyoruz. Artık biz birer mağaracıyız.

Arzu Yılmaz, Döndü Bilek, Duygu Kaba, Elif Özdemir, Gonca Sözen, Nazan Demirci, Sevgi Bakar
Eskişehir Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu
100. Yıl Kız Yetiştirme Yurdu öğrencileri
Fotoğraflar
Yahya Karataş